

Chương 572: Cuộc Hội Ngộ Giữa Cha Và Con Gái

(Số từ: 3092)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:02 PM 01/10/2023

Ellen chưa bao giờ tưởng tượng rằng con mèo nhỏ và đáng yêu của mình lại có thể bị người khác coi là thức ăn. Cô không phải là không biết gì về nạn đói trong trại tị nạn. Tuy nhiên, kể từ Thảm Hoạ Cống, Ellen đã nhiều lần được triển khai và trở về từ chiến trường thông qua [Dịch chuyển tức thời].

Kết quả là, cô ấy đã dành rất ít thời gian ở Thủ đô Đế quốc sau Thảm Hoạ Cống.

Bây giờ, cô ấy đang phục vụ trong Lực lượng Đồng minh. Xem vẻ mặt của cô ấy, rõ ràng hôm nay là lần đầu tiên cô ấy bước vào khu vực trại tị nạn.

Người lớn và trẻ em đều chết đói, và lần đầu tiên cô nhìn thấy cảnh tượng những xác chết bị bỏ lại không phải do bị quái vật tấn công mà là do chết đói.

Không phải cô ngạc nhiên vì điều đó, mà vì tận mắt chứng kiến, cô quá choáng ngợp và sốc.

Trong một lúc, Ellen đứng đó, choáng váng, sau khi đặt tôi lên giường, dường như đang chìm đắm trong suy nghĩ.

"Ta sẽ đi một mình."

Sau khi nhẹ nhàng xoa đầu tôi, Ellen rời khỏi phòng.

Không giống như Ellen, tôi đã tận mắt chứng kiến tình hình trong trại tị nạn, nhưng tôi có thể cảm thấy rằng tình hình đã trở nên tồi tệ hơn kể từ đó.

Với việc phân phối lương thực cho trại giảm xuống chỉ còn đủ để nuôi quân đội, nạn đói chỉ có thể gia tăng.

Tôi tự hỏi liệu có phải một căn bệnh truyền nhiễm đang lây lan hay không, vì thỉnh thoảng tôi thấy những người có vẻ ốm yếu hơn là chết đói.

Vào thời điểm [Sức mạnh thần thánh] của Nữ Thần Thanh Khiết - Towan, đang rất cần thiết, những người tị nạn nuôi dưỡng lòng căm thù tột độ đối với cả Giáo hội Towan và Als.

Các linh mục có lẽ không thể thực hiện đúng nhiệm vụ của họ.

Vấn đề lương thực, và bây giờ là mùa đông.

Vô số người sẽ chết đói, chết còng hoặc chết vì bệnh tật.

Dân số dày đặc của Thủ đô Đế quốc đã vượt quá 100 triệu người.

Trong suốt mùa đông, số người chết đói hoặc chết còng ở Thủ đô Đế quốc sẽ dễ dàng vượt qua con số 10 triệu.

Thật đau lòng và tuyệt vọng.

Nhưng đó là một vấn đề mà tôi không thể giải quyết.

Chỉ riêng dân số của Thủ đô Đế quốc đã gấp 10 lần dân số của toàn bộ Quần đảo Edina.

Edina có điều kiện ăn uống tốt hơn Thủ đô Đế quốc, nhưng nó cũng không dồi dào.

Cho dù có dư ăn cũng như không.

Không có cách nào để vận chuyển lương thực cần thiết để cứu hàng chục triệu người tị nạn từ Edina đến Thủ đô Đế quốc.

Tôi không thể giải quyết vấn đề đói ở đây.

Những gì tôi có thể làm, hoặc ít nhất là cố gắng, là đi đến tận cùng Thảm Hoạ Cổng.

Tôi sẽ phải suy nghĩ về những gì xảy ra tiếp theo vào thời điểm đó.

Heinrich cùng Ellen, đều là đi tuần tra, nhưng trở lại ký túc xá người đầu tiên chính là Heinrich.

-Meow

"Hửm?"

Anh nghiêng đầu khi thấy cậu bé lang thang một mình mà không có Ellen.

“...Cậu ấy có định đưa mi đi cùng không?”

Heinrich dường như không bị thương. Sẽ không có nhiều quái vật gần Thủ đô Đế quốc, và ngay cả khi có, chúng sẽ không gây ra mối đe dọa cho Heinrich.

Đó là cách nó diễn ra.

Nếu một con Orc đơn lẻ xuất hiện ở ngoại ô Thủ đô Đế quốc và bắt đầu tàn phá, hàng chục người tị nạn sẽ dễ dàng chết, nhưng Heinrich có thể chăm sóc con Orc đó bằng một cử chỉ đơn giản.

"Haah..."

Heinrich thở dài khi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lẽ ra anh ta phải vào khu tị nạn để tuần tra vùng ngoại ô, và chắc chắn anh ta đã thấy những thứ mà Ellen đã thấy hôm nay.

Chẳng trách vẻ mặt của Heinrich lại như vậy.

Khoảng 2 giờ sau Heinrich trở lại.

Ngay khi buổi tối sắp bắt đầu, Ellen cuối cùng cũng trở về ký túc xá.

Tất nhiên, sự trở lại an toàn của cô ấy đã được dự đoán trước, nhưng tôi không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm.

—Sảnh tiệc tối.

Mặc dù có những sinh viên khác có mặt, nhưng 4 sinh viên năm hai là Ellen, Heinrich, Ludwig trở về và Dettomolian.

3 nhà nghiên cứu hiếm khi rời khỏi phòng thí nghiệm của họ.

Nước da của Dettomolian kém tự nhiên.

Nước da của Ellen kém đi do những sự kiện trong ngày.

Nước da của Heinrich cũng kém sắc khi chứng kiến cảnh tượng tương tự như Ellen.

Ludwig làm lính gác nên tự nhiên biểu cảm không được tốt, từng chứng kiến cảnh tượng còn tệ hơn hoặc có thể đã làm điều gì đó kinh khủng.

Vì vậy, bữa tối bắt đầu với cả 4 người họ trông có vẻ không được khỏe.

Bụng tôi quặn lên.

Ellen ngập ngừng khi cố gắng múc một ít trứng bác vào đĩa được chỉ định của tôi.

"..."

Một làn sóng cảm giác tội lỗi quét qua khuôn mặt cô.

Như thể xem xét việc chăn nuôi động vật trong thời kỳ đói kém như vậy là xa xỉ như thế nào.

Tôi cho rằng Ellen không thể không có những suy nghĩ như vậy.

Ellen nhìn xuống tôi với vẻ mặt đầy nước mắt.

Cuối cùng, Ellen không đành lòng bỏ đói tôi, và cẩn thận xoa đầu tôi sau khi dọn cho tôi món trứng bác.

Bàn tay của cô ấy dường như nói rằng đó không phải là lỗi của tôi.

Ellen không ăn nhiều như khi cô ấy mới trở lại.

Cảm giác tội lỗi về việc cung cấp thức ăn cũng dẫn đến cảm giác tội lỗi về việc ăn uống.

Chắc cô cũng biết ăn uống điều độ, nghỉ ngơi là lẽ phải của con người.

Thật khó để chấp nhận.

"Việc tuần tra thế nào? Tôi không thể bao quát toàn bộ khu vực vì nó quá rộng."

Đó là câu hỏi của Heinrich.

"Không thành vấn đề, có thể là do tôi không đi quá xa. Còn cậu thì sao?"

"Ở đây cũng vậy. Tôi cảm thấy hơi trống rỗng vì không thể làm được gì, nhưng tôi đoán nó khá may mắn."

"Vâng."

Cả hai đang di chuyển để kiểm tra tình hình ở vùng ngoại ô của vùng đất hoang.

Nếu hai người họ trở về sau khi tiêu diệt một lũ quái vật, sẽ không có lý do gì để vui mừng cả. Điều đó có nghĩa là vùng ngoại ô đầy nguy hiểm.

Vì vậy, thà không có kết quả còn hơn.

"Có vẻ như chúng ta không phải là những người duy nhất nghĩ về điều này."

"...?"

Ellen nghiêng đầu trước lời nói của Heinrich.

"Có vẻ như Đế quốc muốn đảm bảo sự an toàn của vùng đất hoang trong suốt mùa đông, với tình hình thuận lợi tại căn cứ của Lực lượng Đồng minh. Họ dường như đang điều hành các đội tiêu diệt quy mô lớn."

".....Thật là may mắn."

Thực vậy.

Đế chế chắc chắn sẽ có cùng suy nghĩ với hai người này.

Mặc dù họ không thể cứu người dân khỏi nạn đói, nhưng ít nhất họ có thể đảm bảo an toàn cho các khu vực đất hoang gần đó để loại bỏ mối đe dọa từ quái vật.

Ellen và Heinrich dường như đang xem xét tình nguyện tham gia các nhiệm vụ của đội tiêu diệt, tuần tra vùng ngoại ô của vùng đất hoang và săn lùng quái vật.

Tất nhiên, Ellen lắc đầu sau khi cân nhắc, nói rằng điều đó dường như là không thể.

Bertus muốn Ellen nghỉ ngơi trong suốt mùa đông, và việc tình nguyện tham gia một đội tiêu diệt rõ ràng là không được phép.

Heinrich cũng không thể tham gia biệt đội tiêu diệt vì lý do tương tự nên cả hai quyết định ra ở riêng.

Giúp đỡ nhiều hơn không thể làm tổn thương.

Nếu có những con quái vật nguy hiểm lang thang xung quanh, họ có thể loại bỏ chúng, và nếu không, điều đó có nghĩa là vùng đất hoang vẫn an toàn, đó không phải là điều xấu.

Cả hai dường như có ý định mạo hiểm đi xa hơn vào ngày mai.

Tại sao họ không thể nghỉ ngơi một chút?

Heinrich tắc lưỡi ngắn gọn.

"Vấn đề là nguồn cung cấp thực phẩm."

Nạn đói, không phải quái vật, giờ là mối đe dọa sắp xảy ra đối với những người tị nạn.

Trong khi sự xuất hiện của một con quái vật trong trại tị nạn sẽ nhanh chóng giết chết hàng trăm người, thì nạn đói sẽ giết chết hàng triệu người một cách từ từ.

Mọi người đều biết kẻ thù thực sự là gì.

Tuy nhiên, cái gì không thể bị đánh bại thì không thể bị giết.

Một con quái vật có thể bị giết, nhưng không có cách nào để giết chết cơn đói.

"..."

Trong im lặng, Ludwig cố gắng ăn bằng tay trái.

Khi Lực lượng Đồng minh nghỉ ngơi, Quốc Vương Constantine von Schwarz của Kernstadt đã ra ngoài để kiểm tra tình hình.

Tuy nhiên, điều quan trọng đối với Quốc Vương không phải là việc kiểm tra mà là nơi ở của hai Hoàng tử mất tích.

Louise không nghĩ rằng những lời nói dối sẽ có tác dụng với Quốc Vương.

Ngay cả những phụ tá thân cận của cô cũng nghi ngờ về sự biến mất của các Hoàng tử.

Và Quốc Vương Constantine von Schwarz của Kernstadt đã nhận được báo cáo từ lâu.

Ông ấy sẽ nghĩ về nó theo cách riêng của mình và cố gắng suy luận sự thật.

Trong tình huống chỉ có Louise và Heinrich từ Hoàng tộc Schwarz sống sót, Quốc Vương có thể đoán trước những gì mà mình sẽ nghi ngờ.

Louise không bào chữa. Họ sẽ không làm việc đó.

Cô ấy không nói là không thể tránh được. Đó là một hành động không chính đáng.

Vì vậy, cô ấy đã nói trực tiếp.

"Tôi đã giết họ."

Cô nói với Quốc Vương, người đang cố gắng tìm ra sự thật về sự biến mất của hai Hoàng tử, rằng chính tay cô đã giết họ.

Và cô ấy không nói gì khác.

Louise không bao giờ nói nhiều ngay từ đầu.

Không có lời khiển trách, chỉ trích, kinh ngạc hay sợ hãi nào từ Quốc Vương.

Quốc Vương Constantine von Schwarz nhìn chăm chăm vào khuôn mặt con gái lớn của mình một lúc lâu và chỉ thốt ra một từ.

"Còn gì để nói nữa không?"

—Một lời xin lỗi.

—Một cái có.

—Những giọt nước mắt.

—Nỗi buồn.

—Cảm giác tội lỗi.

—Một lời cầu xin hoặc cơn thịnh nộ đầy giận dữ cho tất cả những điều này.

Trước câu hỏi của cha cô, Louise gật đầu.

"Vâng, không còn gì nữa."

Sự dè dặt của cô con gái cũng giống như của cha cô.

"Được rồi, ta đã hiểu."

Chỉ vì con gái ít nói không có nghĩa là cô ấy không biết suy nghĩ, và chỉ vì người cha ít nói không có nghĩa là ông ấy cũng không biết suy nghĩ.

Louise và Quốc Vương Constantine von Schwarz đều có nhiều suy nghĩ trong im lặng.

Họ là hai cha con chỉ trao đổi những cuộc trò chuyện cần thiết, giống như Louise và Heinrich bây giờ.

"Heinrich đâu?"

"...Tôi đã gửi nó đến Temple một thời gian."

Quốc Vương sẽ hiểu điều đó có nghĩa là gì.

Biết rằng có thể xảy ra rắc rối không cần thiết, Louise đã gửi con trai mình đi để đảm bảo an toàn cho cậu bé.

Quốc Vương Constantine von Schwarz không nói gì về hành động của cô con gái lớn đã giết chết hai người con trai của mình.

Con gái ông không đưa ra lời bào chữa nào.

Chỉ có họ mới có thể biết người kia đang nghĩ gì.

Có những mối quan hệ hiểu nhau mà không cần trò chuyện, và có những mối quan hệ không thể hiểu nhau nếu không trò chuyện.

"Các Hoàng tử đã chết vì Heinrich."

Hai người họ đã có kiểu quan hệ đầu tiên.

—Cả hai đều có con trai.

—Cả hai đều có mẹ.

Đối với Heinrich von Schwarz, 4 Hoàng tử khác phải chết.

Trước những lời cay nghiệt đó, Louise bình tĩnh nói:

"Nếu chúng không ra tay với con trai tôi, chúng sẽ không chết."

Một phản ứng sắc bén đã trở lại với những từ ngữ sắc nét.

—2 Hoàng tử đã hành hạ Heinrich trẻ tuổi bị thiêu chết dưới bàn tay của Heinrich, người đã đánh thức [Sức mạnh siêu nhiên] của anh ta.

—2 anh em cố ám sát Heinrich đã chết dưới tay Louise.

Lẽ ra họ nên để Heinrich yên.

Khi những lời nói gay gắt được nói đi nói lại, những lời cay nghiệt có thể theo sau, và cuối cùng, điều gì đó không thể thay đổi được có thể được nói ra.

Nhưng Louise đã quyết định.

Bất kể cô ấy nghe thấy gì, cô ấy đã quyết định bảo vệ con trai mình.

Đó là lý do tại sao Louise nhìn Quốc Vương im lặng.

"Ta còn tưởng rằng con sớm biết."

"...Vâng?"

Louise không khỏi sửng sốt trước những lời nói của Constantine von Schwarz.

"Ta nghĩ nó sẽ xảy ra sớm hơn."

"..."

"Ta còn nghĩ con nên can thiệp với anh chị em của mình sớm hơn một chút."

Louise chưa bao giờ nghĩ rằng cha cô sẽ nghĩ như vậy.

Constantine von Schwarz luôn tin rằng một ngày nào đó điều đó nhất định sẽ xảy ra.

—Con cái không hiểu cha mẹ.

—Cha mẹ cũng không hiểu con cái.

Nhưng thông thường cha mẹ hiểu rõ con mình hơn một chút so với ngược lại.

Đó là lý do tại sao Constantine von Schwarz coi điều này là không thể tránh khỏi.

Ông ấy không thể chấp nhận nó như một lẽ tự nhiên, nhưng ông ấy không thể không nghĩ rằng đó là điều không thể tránh khỏi.

"Hoặc là con kém khôn ngoan hơn ta nghĩ, hoặc con tin tưởng em trai của mình hơn."

Ngay cả khi Louise không giải thích, Constantine von Schwarz đã dự đoán được điều gì đã xảy ra trong liên minh dẫn đến tình huống này.

—Tham vọng của các con ông.

—Ghen tuông và đố kỵ.

—Và sự ngu xuẩn của chúng.

—Và cảm giác tội lỗi và tình yêu của Louise dành cho con trai mình.

Cuối cùng nó chắc chắn sẽ xảy ra vì tất cả những điều đó.

"Con có yêu các em của mình không?"

"..."

Louise không thể trả lời.

Cô không thể nói rằng cô yêu họ, cũng như không thể nói rằng cô không yêu.

Khi cô ấy rơi nước mắt, trộn lẫn với nỗi buồn không thể nói thành lời, sự ghê tởm bản thân và cảm giác tội lỗi, mà không hề phát ra một âm thanh nào.

Nhìn thấy con gái, nước mắt ông chảy dài trên má mà không sao lau được.

Con gái ông, người đã không tìm được nước mắt trước mặt con trai mình, tuôn ra trước mặt cha mình, nghiêng chặt răng.

"Chà... nếu vậy... thế là đủ rồi."

Người cha không thể tha thứ cho con gái mình vì đã giết em trai của mình.

Nhưng ông không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận nó như một lẽ tất yếu.

Bất kể lý do thực sự là gì, Louise đã hỗ trợ Quốc Vương kiểm tra Quân đội Kernstadt, đó là mục đích ban đầu.

Họ thảo luận về tình trạng, sức mạnh và tình hình tiếp tế của quân đội.

Và sau khi bản báo cáo kết thúc, Constantine von Schwarz nói với Louise điều tương tự như cô ấy đã nói với Heinrich.

"Nghỉ ngơi đi."

"...Vâng?"

"Ta sẽ chỉ huy quân đội trong suốt mùa đông."

Giống như người mẹ đã ra lệnh cho con trai mình nghỉ ngơi vì sự mệt mỏi kéo dài của nó, người cha đã ra lệnh cho con gái nghỉ ngơi vì sự mệt mỏi kéo dài của cô.

"Ta sẽ xin phép Hoàng đế. Vì con rất muốn đến đó, hãy dành cả mùa đông với Heinrich tại Temple."

Một thời gian nghỉ ngơi bất ngờ.

Và cơ hội dành thời gian với con trai ở một nơi mà cô chỉ mơ ước được đến thăm.

Bây giờ cô sẽ có thể đến thăm nơi con trai cô đã lớn lên và sống, một nơi mà cô thậm chí không được phép quan sát từ xa.

Khi nghe tin về sự biến mất của các Hoàng tử, Quốc Vương đã chấp nhận những gì ông phải chịu đựng và hiểu.

Cuối cùng, ngai vàng là một nơi độc ác.

Biết rằng con gái mình có thể làm một việc như vậy, ông không còn lựa chọn nào khác ngoài đứng về phía cô, vì cô sẽ trở thành Nữ hoàng.

Điều quan trọng là người thừa kế ngai vàng.

Bây giờ sự kiện mà ông đã lường trước nhưng không biết liệu nó có xảy ra hay không đã trở thành hiện thực, ông hẳn đã nghĩ rằng ít nhất họ nên cố gắng sửa chữa những gì còn lại.

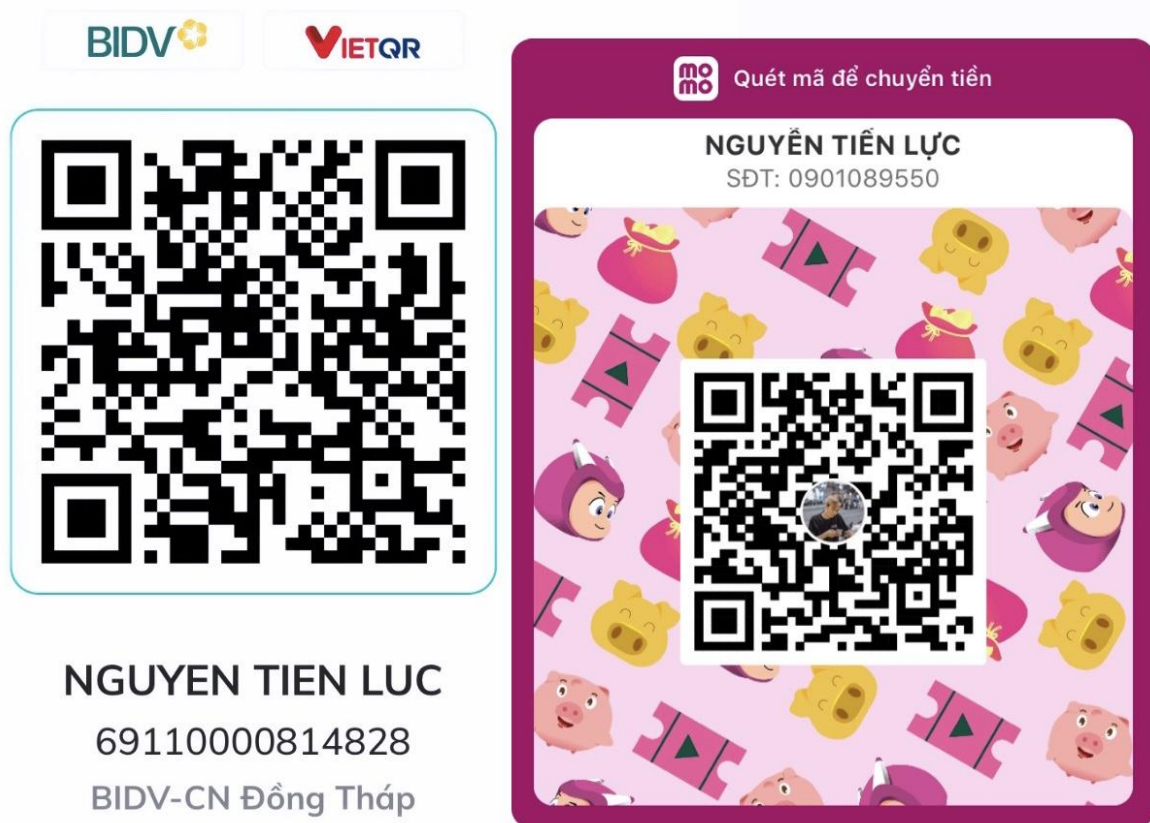
Có thể không có lý do gì để những người còn lại tiếp tục đau khổ, ông ấy có thể đã nghĩ như vậy.

Hành động của Quốc Vương không phải là sự hiểu biết, mà là sự cam chịu.

Và khi biết điều đó, Louise không thể không cảm thấy tội lỗi hơn nữa.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading